

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a Dr. Vértényi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Vértényi Jenő ügyvéd) és a jogtanácsos által képviselt felperesnek a Dr. Mester és Társa (ügyintéző: dr. Mester László ügyvéd) által képviselt I.r., és a Bakkné dr. Gaál Éva ügyvéd által képviselt II.r. alperes ellen indított kártérítés megfizetése és járulékai iránti perében a Vas Megyei Bíróság 2009. november 3. napján kelt 13.G.40.073/2007/43. sorszám alatti részítéletével szemben a felperes által 46. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Győri Ítéltábla az elsőfokú részítéletet az 52.571.645. (Ötvenkétmillió - ötszázhetvenegyezer - hatszáznegyvenöt) Ft és jár. iránti kártérítési keresetet elutasító részében hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és új határozat hozatalára utasítja;

egyebekben helybenhagyja.

A felperes által az I.r. alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 550.000. (Ötszázötvenezer) Ft-ra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy a Magyar Államnak az illetékügyben eljáró külön felhívására fizessen meg 500.000. (Ötszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket, valamint az I.r. alperesnek 15 napon belül 962.500. (Kilencszázhatvankettőezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

A felperes és az I.r. alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét 787.500 - 787.500. (Hétszáznyolcvanhétezer-ötszáz - hétszáznyolcvanhétezer-ötszáz) Ft-ban állapítja meg.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felperest az 1996. január 9. napján kelt társasági szerződéssel az I.r. alperes, valamint az "A" Kft. alapította, az I.r. alperes az üzletrészek 51%-ával rendelkezik. A társaság alapításával egy napon a felperes tagjai szindikátusi szerződést kötöttek, a szerződésben szerződést kötő félként a felperest is feltüntetve. A szerződés rögzített célja az volt, hogy a felperes „működőképességét, önfinanszírozó jellegét” biztosítsa, mivel a felperes egyik tagja (az I.r. alperes) egyben árhatóság is. A szerződést kötő felek kijelentették, hogy a hatósági árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény (Ámt.) 8.§. (1) bekezdése alapján a legmagasabb árat úgy kell megállapítani, hogy a hatékonyan működő vállalkozó ráfordításaira és a működéséhez szükséges nyereségre fedezetet biztosítson, tekintettel az elvonásokra és a támogatásokra is. Ennek értelmében „I.rendű alperes kötelezettséget vállal a gazdasági társaságnak okozott bevételkiesés megtérítésére, amennyiben a hatósági ár megállapítása során olyan ár alkalmazását teszi kötelezővé, ami a fentieket nem teszi lehetővé”. Ugyan a felperest a szerződés okiratában a „szerződésben részes” félnek tüntették fel (5. pont), azonban a szerződést csak a felperes két tagja szervezeti képviselője írta alá. A felperes felszámolását a megyei bíróság 2006.május 24.-i kezdő nappal rendelte el.

A felperes keresetében az I.r. alperest 117.596.645.Ft tőke, valamint annak a 2006. november 24. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni.

A felperes keresete alapjául szolgáló tényként egyrészt azt jelölte meg, hogy vagyoni hátrányt szenvedett el amiatt, mert az I.r. alperes képviselőtestülete - árhatóságként - alacsonyabban állapította meg a 2005 - 2006. évre az ivóvíz- és szennyvíz díját, mint azt az Ámt. 7.§-a lehetővé tette volna, mellyel az Ámt. 8.§-át sértette. A 2005. évben a felperes által javasolt árak alapján kalkulált bevétel, valamint az I.r. alperes által megállapított díjak szerint a felperesnél keletkezett bevétel között 19.137.677.Ft különbség, míg a 2006. évben 33.433.968.Ft különbség (együtt: 52.571.645.Ft kár) keletkezett a felperesnél. Ezért az I.r. alperes által megállapított ár nem volt alkalmas a szindikátusi szerződésben megfogalmazott célok eléréséhez, míg az I.r. alperes a felperesnek okozott veszteséget nem térítette meg.

Másrészt a közműves ivóvíz ellátásról - és szennyvízelvezetésről szóló 38/1995. (IV.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm.R.) 4.§. (2) bekezdése szerint a gazdálkodó szervezet által kért bekötés megvalósításához a szolgáltató részére víziközmű-fejlesztési hozzájárulást kell fizetni. Az I.r. alperes a "**B**"fürdő (a továbbiakban: fürdő) beruházását követően - a szennyvízközmű kiépítése után - nem fizetett a felperesnek víziközmű-fejlesztési hozzájárulást. A Korm.R. 2.§. 4. pontja szerint a helyi önkormányzat gazdálkodó tevékenységével összefüggő polgári jogi kapcsolatokra a gazdálkodó szervezetekre vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni. A fürdőberuházás után az I.r. alperes által fizetendő közműfejlesztési hozzájárulás összegét a felperes napi 153 m3 igénybevétellel, 170.000.Ft + áfa „lakos- egyenértékkel” és 306 igénybevevő lakossal kalkulálta ki 65.025.000.Ft-ban.

Az I.r. alperes *ellenkérelmében* a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását kérte. Az elsődleges keresettel kapcsolatban azzal védekezett, hogy az önkormányzatnak a hatósági ár megállapítása során figyelemmel kell lennie a fogyasztók érdekeire, valamint a szolgáltató

gazdaságos működésének biztosítására is. Az ár megállapítása során pedig a helyi önkormányzat nincs kötve a szolgáltató kérelméhez. (Ötv.11.§. (1) bekezdés) Az I.r. alperes árhatósági jogkörét a szindikátusi szerződés nem korlátozhatja, így a szindikátusi szerződés az Ámt. 7.§. (1) bekezdésébe ütközik. Érvelése szerint így a szindikátusi szerződés azon rendelkezése, mely az I.r. alperesnek kötelezettséget ír elő, a felperesnek megfelelő ár megállapítására, illetve kártérítési kötelezettségre: semmis. Ugyanakkor a szindikátusi szerződésben a felperes nem szerződést kötő fél, így nem jogosult az abban foglaltak kikényszerítésére. (BH. 2001/385) A másodlagos kereset tekintetében kifejtette, hogy a Korm.R. 4.§. (2) bekezdése, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv. tv.) 45.§. (1) bekezdés a/ pontja, 86.§. (4) bekezdés b/ pontja alapján a felperesnek a közműfejlesztési hozzájárulás összegét elkülönítetten kellett nyilvántartania, azt a gazdasági működésére nem lehetett fordítani. Tekintve, hogy a felperes már felszámolási eljárás alatt van, gazdasági tevékenységet nem folytat, a hozzájárulás összegét fejlesztésre nem tudja fordítani. Ellenkérelmében vitatta mind a kétirányú kereset összegét is.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott *részítéletével* az I.r. alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította, egyben kötelezte a felperest 1.000.000.Ft perköltség megfizetésére. Határozata indokolásában az elsődleges keresetet azért tartotta alaptalannak, mert a helyi önkormányzat I.r. alperes Ámt.7.§. (1) bekezdésében meghatározott hatósági ármegállapító jogkörét a szindikátusi szerződés nem csorbíthatja. Másfelől pedig a szindikátusi szerződésben a felperes nem volt szerződő fél. Így a hatósági árak megállapításával az I.r. alperes a felperesnek kárt nem okozhatott, mivel hiányzott az I.r. alperes jogellenes magatartása.

A másodlagos kereset tekintetében a Korm.R. 4.§. (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a közműfejlesztési hozzájárulás elkülönítetten kezelendő és kizárólag víziközmű-fejlesztésre fordítható. Ugyanakkor a 2005. szeptemberében megvalósult fürdőberuházás után a felperes a felszámolás kezdő időpontjáig az I.r. alperest nem szólította fel a víziközmű-fejlesztési hozzájárulás megfizetésére. Elfogadta az I.r. alperes azon védekezését az elsőfokú bíróság, hogy ezt a felszólítást a felperes felszámolója már nem pótolhatja, mivel a felperes gazdasági tevékenység hiányában a víziközmű-hozzájárulást beruházásra nem tudja fordítani. Vizsgálta viszont az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes igényelheti-e a felszámolási eljárás alatt a víziközmű-fejlesztési hozzájárulás összegét az I.r. alperestől kártérítés jogcímén. Abban az esetben ugyanis, amennyiben a felperesnek az I.r. alperes által ki nem fizetett közmű-fejlesztési hozzájárulás miatt a közmű-fejlesztésre, karbantartásra egyéb vagyoni eszközeiből kellett fordítania, a felperes vagyoni hátrányt szenvedett. A kirendelt szakértői intézet igazságügyi könyvszakértői véleménye alapján megállapította, hogy a 2001 - 2005 években a felperes 23.323.884.Ft összeget költött közmű karbantartásra, javításra, míg 19.177.500.Ft közmű-fejlesztési hozzájárulást szedett be. Ugyanakkor a mintegy 23.000.000.Ft-nyi karbantartási- és felújítási költséget a fogyasztóknak külön kiszámlázta, tehát nem a közmű-fejlesztési hozzájárulásból fedezte. Ezért a felperes vagyonát nem terhelte a víziközmű felújítása ebben az időszakban. Így a fürdőberuházás után elmaradó közmű-fejlesztési hozzájárulás sem okozott a felperesnek vagyoni hátrányt.

Az elsőfokú bíróság részítélete ellen a felperes terjesztett elő *fellebbezést* elsődlegesen annak megváltoztatása és a keresetének való helytadás, míg másodlagosan az elsőfokú részítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítása iránt. Fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból helyesnek tartotta, hogy az I.r. alperes a felperesi társaságban az üzletrészek 51%-os tulajdonával rendelkezett, viszont kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt, hogy ez a részesedés a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Gt.II.) 289-291.§-ai szerint többségi befolyásnak minősül. Ebben az esetben pedig a Gt.II. 296.§-a szerint vizsgálni kell, hogy az uralkodó tag tartósan hátrányos üzletpolitikája szerepet játszott-e a felperes fizetése képtelenné válásában. Állítása szerint az I.r. alperes ármegállapító jogkörében tanúsított tartós hátrány okozása okozati összefüggésben áll a felperes veszteségeivel.

A felperes társasági szerződése megkötésekor az I.r. alperes ilyen károkozó magatartása lehetőségét a társaság másik tagja is előre látta, ezért kötötték meg a felperes tagjai a szindikátusi szerződést. A szerződésben az I.r. alperes kötelezettséget vállalt a felperes azon bevételkiesése megtérítésére, amelyet az I.r. alperes képviselőtestülete által megállapított hatósági ár okoz. Szerződéses kötelezettség megsértése a Ptk.318. és 339.§-a alapján kártérítési kötelezettséget eredményez. Ezen túl az Alkotmány 44/A.§. (1) bekezdés b/ pontjából, az Ötv.16.§-ából levezette, hogy az önkormányzati rendeletalkotási jog még áttételesen sem adhat felmentést a szerződési kötelezettségek teljesítése alól.

A másodlagos - közmű-fejlesztési hozzájárulás megfizetése iránti - keresetével kapcsolatos elsőfokú döntést az elsőfokú eljárásban már kifejtett érvei alapján vitatta. Rámutatott, hogy a felszámolás alá került társaság követelése a társaság vagyonába tartoznak a Cstv.48.§. (1) bekezdése szerint. Ezen követelések behajtása iránt a felszámolónak intézkednie kell. Így téves az I.r. alperes azon védekezése miszerint a felszámoló nem pótolhatja a társaság fizetési felszólítását.

Az I.r. alperes *fellebbezési ellenkérelmében* az elsőfokú részítélet helybenhagyását kérte. Az elsőfokú eljárásban előadott védekezését fenntartva; kifejtette, hogy az önkormányzat árhatósági jogkörét a szindikátusi szerződés nem korlátozhatja, az az Ámt. 7.§ (1) bekezdésébe ütközik, a szindikátusi szerződés jogsértő rendelkezésére a felperes jogot nem alapíthat. Ezentúl a felperes a szindikátusi szerződésnek nem is alanya. A felperes fellebbezésében újonnan felhozott Gt.II.296.§ (1) bekezdése négy konjunktív feltétel igazolása esetén teszi lehetővé a konszernjogi felelősség megállapítását, melyek közül hármat a felperes az elsőfokú eljárás során nem bizonyított. Ezentúl a felszámolási eljárásban a felszámolás alatt álló felperes nem lehet egyben hitelező is, így a Gt.II.296.§ (1) bekezdése alapján igényt nem érvényesíthet. A közmű-fejlesztési hozzájárulással kapcsolatos keresetrész tekintetében szintén egyetértett az elsőfokú döntés indokaival.

A fellebbezés részben - az alábbiak szerint - alapos.

Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével a fürdőberuházás utáni közműfejlesztési hozzájárulás iránti keresettel kapcsolatban. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ezen keresetrész tekintetében kifejtett maradéktalanul helytálló indokait megismételni nem kívánja, így azokra csak utal. (Pp.254.§. (3) bekezdés) A keresetrész tekintetében a fellebbezésben felhozott - már az elsőfokú eljárásban is előadott - érvek nem alkalmasak az elsőfokú részítélet megváltoztatására. Az nem kétséges, hogy a Korm.R.4.§. (2) bekezdése szerint az I.r. alperesnek a beruházása után víziközmű-fejlesztési hozzájárulást kellett volna fizetnie, és az sem kétséges, hogy a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet követelése az adós gazdálkodó szervezet vagyonához tartozik. Ugyanakkor - az elsőfokú bíróság által kifejtettek szerint - a felszámolás alatt álló és tevékenységét befejező felperes a hiányzó hozzájárulást már nem tudja víziközmű-fejlesztésre fordítani (Korm.R.4.§. (2) bekezdés), illetve a fürdőberuházás után elmaradó közműfejlesztési hozzájárulás sem okozott a felperesnek vagyoni hátrányt. (Ptk.355.§. (4) bekezdése)

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a szindikátusi szerződésen alapuló kártérítési igény tekintetében téves jogi álláspontot foglalt el, amikor megállapította, hogy az az Ámt.7.§. (1) bekezdésébe ütközik, továbbá arra a felperes - az ügyletkötésben való részvétel hiányában - jogot nem alapíthat.

A kártérítési keresetrész tekintetében a felperes a fellebbezési eljárás során a keresetét részben megváltoztatta és az I.r. alperes konszernjogi felelőssége (Gt.II.296.§. (1) bekezdés) megállapítását is kérte, amely - a Pp.247.§. (1) bekezdése szerint - a fellebbezési keresetváltogatás tilalmába ütközött. Az elsőfokú eljárás során a felperes az I.r. alperes konszernjogi felelősségére nem hivatkozott, így az eltérő tényeken alapuló, újabb jog a fellebbezési eljárásban nem érvényesíthető. Másfelől: a keresetváltogatás előadott tényei annyiban helyesek, hogy az I.r. alperes többségi befolyással rendelkezik a felperesben, azonban a Gt.II.296.§. (1) bekezdése csak a hitelező, de nem a felszámolás alatt álló adós gazdálkodó szervezet részére biztosít keresetindítási jogot a konszernjogi tényállás alapján.

A felperes tagjai - az I.r. alperes, valamint az "A" Kft. - által megkötött szindikátusi szerződésen alapuló igény érvényesítése tekintetében a szindikátusi szerződés jogi természetéből kellett kiindulni.

A jogirodalom (a Gazdasági társaságok nagy kézikönyve, 2007. 124. oldal; Sárközy Tamás: A szindikátusi szerződésről In.: Eörsi Gyula emlékkönyv, 2002. 177. oldal), valamint a bírói gyakorlat (BDT. 2007/1671., Győri Ítéltábla Pf.II.20.014/2009/4., Gf.II.20.118/2009/4.) szerint a szindikátusi szerződés a jogszabályok által nem rendezett atipikus szerződés, amellyel a polgári jogi- és társasági jogi jogalanyok a szerződéskötési autonómia elve (Ptk.200.§. (1) bekezdés) alapján a létrehozandó vagy a már létrehozott gazdasági társasággal kapcsolatos társasági jogviszonyaikat és esetleges egyéb jogviszonyaikat kötelmi jogi alapon és jogkövetkezményekkel rendezik. A szindikátusi szerződés a szindikátus által irányítani kívánt gazdasági társaság létesítő okiratától független, önálló szerződés, amelytől eltérhet alanyaiban, a szerződés tartalmában és megszegése jogkövetkezményeiben.

A szindikátusi szerződés megkötésének legfőbb indoka és célja, hogy a szerződő felek a gazdasági társaságokról szóló törvénytől, valamint a más jogszabályok által előírt kötelezettségektől eltérve; a cégbíróági kontrollnak és a cégnyilvánosság szabályainak ki nem téve kívánják szabályozni az irányított cég társasági jogi jogviszonyait. A versengő piaci szereplők üzleti érdekei ugyanis azt kívánják, hogy ne jelenjen meg minden döntésük és annak indoka transzparens módon a versenytársak előtt. Ez akkor is így van, ha a társaság tagjaként, alapítójaként helyi önkormányzat válik a gazdasági élet szereplőjévé, és folytat vállalkozási tevékenységet (Ötv. 1.§ (6) bekezdés b./ pont, 9.§ (4) bekezdés, 80.§ (3) bekezdés)

A szindikátusi szerződés mind a szerződés által érintett gazdasági társaság társasági szerződésétől, mind a gazdasági társaság, valamint a szindikátus tagjai által kötött egyéb polgári jogi szerződésektől, mind pedig a tagokat terhelő egyéb jogszabályi kötelezettségektől független, önálló szerződés. Ezért az abban szabályozott kötelmi jogi kötelezettségvállalások (Ptk.198.§. (1) bekezdés) a szindikátus tagjait minden más helyen (jogszabályban, egyéb szerződésben) előírt egyéb kötelezettségtől függetlenül kötik és megszegésük esetén ezektől függetlenül tartoznak helytállni a szerződésszegés következményeiért. A szindikátusi szerződés - mint bármely más kötelmi jogi kötelezettségvállalás megsértése - csak azzal a következménnyel jár, amelyet a szindikátus tagjai a szerződésben szabályoztak. Ennek hiányában pedig a kártérítés (Ptk.318.§. (1) bekezdés, 339.§. (1) bekezdés) a szankció.

A perbeli esetben a felperes többségi tulajdonosa, az I.r. alperes az irányított közműszolgáltató cég felperessel kettős jogviszonyban állt: egyrészt közhatalmi, önkormányzati hatósági jogkört (Ámt.7.§. (1) bekezdés) gyakorolva; másrészt pedig társasági tagként. Az esetbeli szindikátusi szerződésben vállalt megtérítési kötelezettség lényege éppen az, hogy - tudomásul véve a többségi tag társasági jogi eszközökkel befolyásolhatatlan és eltérő szabályok szerint (az Ámt.8.§. (1) bekezdése, illetve a helyi önkormányzati rendelet alapján) gyakorolható árhatósági minőségét - az I.r. alperes közhatalmi funkcióját; ármegállapítását nem érintő, mögöttes, háttér-megállapodással biztosítsa a megállapított árral nem fedezett felperesi bevételkiesést, azaz a felperes rentábilis működését. A felperesi működés finanszírozhatósága az I.r. alperes számára társasági tagként nyilván nem közömbös, mivel alulfinanszírozottság, tőkevesztés esetén a tőkepótlás kötelezettsége szintén terheli.

Ezért - az I.r. alperes védekezésével és az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával szemben - a perbeli esetben nincs arról szó, hogy a szindikátusi szerződés az I.r. alperes Ámt.7.§. (1) bekezdésében meghatározott árhatósági jogkörébe ütközne, avagy azt csorbítaná. Ugyanis éppen arról van szó, hogy a szindikátusi szerződés 3. pontjában az árhatósági jogkört kifejezetten kiemelve, annak társasági jogi kötelezettségektől eltérő szabályait tudomásul véve az I.r. alperes a helyi önkormányzati hatósági jogkört nem érintve, attól függetlenül más eszközzel kívánta a felperes működését biztosítani. Ez a másik eszköz lényegében a jogszerű közhatalmi tevékenységgel (az árhatósági ármegállapítással) okozott bevételkiesés kompenzálására vonatkozó kötelezettségvállalás; a felperest az ármegállapítás során ért bevételkiesés kárpótlása, tehát: a felperes irányában kártalanítási kötelezettség vállalása. A

kifejtettek szerint jogszabályba ütközés hiányában (Ptk.200.§. (2) bekezdés) az I.r. alperes semmisségi kifogása sem alapos.

Habár a felperes tagjai a szindikátusi szerződésben a felperesi társaságot „szerződő félként”, illetve „szerződésben részes félként” (1., 5. pont) tüntették fel, azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a szerződést magát a felperes szervezeti képviselője nem írta alá, így - az írásbeli szerződésnél - szerződő félnek nem minősült. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság arra nem volt tekintettel, hogy az I.r. alperes kötelezettségvállalását tartalmazó társasági tagi szindikátusi szerződés a Ptk.233.§.(1) bekezdésében meghatározott harmadik személy javára szóló szerződésnek minősülhet. (pl. BH. 2001/385.) A szerződés akkor szól a harmadik személy javára, ha tartalmazza a harmadik személy jogosultságára vonatkozó kifejezett kikötést és a szerződő felek értesítik a javára kötött jogosultságról. Ebben az esetben a harmadik személy közvetlenül érvényesítheti a javára kikötött szolgáltatást.

A perbeli szindikátusi szerződés 3. pontja - bár nem ezekkel a kifejezett szavakkal - de tartalmazza a felperes közvetlen jogosultságát az árhatósági jogkörben okozott bevételkiesés I.r. alperesi megtérítésére. A hatósági ár megállapítása során okozott bevételkiesés megtérítésére vonatkozó kötelezettségvállalás magában foglalja azt a szerződéskötési szándékot (Ptk.205.§. (1) bekezdés), hogy a szindikátusi szerződés által érintett gazdasági társaság közvetlenül követelhesse a vállalt kártalanítást. Az I.r. alperes pedig nem vonta kétségbe (Gf.4. sorszám alatti tjk.), hogy a felperes korabeli ügyvezetője, Sütő Péter értesült a javára kikötött jogosultságról. Ezek miatt a szindikátusi szerződés megkötésében közvetlenül részt nem vevő felperes a Ptk.233.§. (1) bekezdése alapján rendelkezik keresetösség joggal (Pp.3.§. (1) bekezdés) a bevételkieséssel okozott kár megtérítésére.

Az I.r. alperes ellenkérelmében vitatta a felperes által megjelölt bevételkiesés összegét is, melyről az elsőfokú bíróság - eltérő jogi álláspontja folytán - értelemszerűen nem határozott. Ezért az ítélet az elsőfokú bíróság részítéletét - a felperes 52.571.645.Ft és késedelmi kamatai iránti kártérítési keresete tekintetében - a Pp.252.§. (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot ebben a körben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, míg ezt meghaladóan - a per főtárgya tekintetében - az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp.253.§. (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A részben megismételt eljárás során a felperest terheli annak bizonyítása (Pp.164.§. (1) bekezdés), hogy az I.r. alperes hatósági ármegállapítása a szindikátusi szerződés 3. pontja szerint milyen összegű bevételkiesést okozott a számára.

Az I.r. alperessel szemben előterjesztett kereset tárgyának értéke (117.596.645.Ft), valamint a jogerősen elbírált keresetrész (65.025.000.Ft) egymáshoz viszonyított aránya (55%) figyelembevételével az ítélet az elsőfokú bíróság által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 550.000.Ft-ra szállította le (Pp.253.§. (2) bekezdés), míg a fennmaradó 450.000.Ft (és az esetleges további) elsőfokú perköltségről az elsőfokú bíróságnak az eljárást befejező határozatában kell rendelkeznie.

A felperes fellebbezése 55%-os arányban eredménytelen volt, így a Pp.78.§. (1) bekezdése, 81.§. (1) bekezdése alapján ilyen arányban köteles viselni az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket, továbbá az I.r. alperes másodfokú perköltségét. A fellebbezési perérték alapján, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§. (2), (5)-(6) bekezdései szerint meghatározható ügyvédi munkadíj az áfával növelt 1.750.000.Ft. A másodfokú jogerős pervesztés arányában (55%) a felperes tartozik viselni 962.500.Ft másodfokú I.r. alperesi perköltséget. Ezen túl a hatályon kívül helyezett részre eső másodfokú perköltséget az ítélet tábla - 787.500. - 787.500.Ft-ban - csupán megállapította a Pp.252.§. (4) bekezdése alapján.

G y ő r , 2010. március 24.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Hammer Sándor sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: